

Visszatérnek az erdészeti kincsek az ópusztaszeri emlékparkba

Már folynak az egyeztetések a Kiskunsági Nemzeti Park, a Földművelésügyi Minisztérium, a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Erdészeti Igazgatósága és az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark között, hogy hogyan lehetne újabb erdészeti és természetvédelmi tárlatokat nyitni.

Az erdészet számos ágon kötődik az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkhoz, hiszen nemcsak eddigi tárlatai sokszínűségét gazdagította, hanem az 1980-as években a zöldterület gondozásáért is felelt. A Kiskunsági Erdészház, a Jurtatábor, az Erdő és Ember kiállítás egyaránt illeszkedtek a magyarság bölcsőjeként emlegetett park életébe. Többek között ezért is döntött úgy az emlékpark, hogy a régre visszanyúló kapcsolatokat egy új, közös kezdeménnyel eleveníti fel.

Az ópusztaszeri emlékpark arculatának egyik legmeghatározóbb eleme a *Csete György* építőművész tervezte öt-blokkos ősmagyar jurtacsoport, ahová még 1993-ban elhelyezte értékes erd-

szeti kiállítási anyagait az FM Erdészeti Hivatal, valamint a Kecskeméti Erdőfelügyelőség. Mostanság már csak két, fából készült építmény várja a látogatókat. Az egyik ideiglenes kiállítóterként működik, a másik a magyar történelem sorsfordító eseményeit mutatja be. A maradék három kiállítóhely 2011-ben zárta be kapuit a látogatók előtt, amikor a *Barátossy Gábor, Göbölös Antal* és *Trogmayer Ottó* kezdeményezésével megvalósult Erdő és Ember című kiállítást az emlékpark megszüntette. Időközben a Csete-jurták állaga romlott: beáztak, felvizesedtek. Ez azonban még nem magyarázza meg azt a hibás döntést, amit az emlékpark vezetése hozott, amikor a kiállításokat le-

bontotta, elszállította, s erről nem egyeztetett sem az Állami Erdészeti Szolgálat kecskeméti igazgatóságával, sem pedig az Erdészeti Hivatallal. Amikor 2012-ben átvettem az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark irányítását, magam is értetlenül álltam az üggyhöz, és a meggondolatlan lépések miérettje azóta sem kaptam kielégítő választ.

Az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark igazgatójaként tiszteletben tartom az erdészeti kiállítás értékét, továbbá munkatársaimmal együtt szeretnénk elmélyíteni a partnerkapcsolatot az Országos Erdészeti Egyesülettel, és az erdészeti ágazattal, igazgatással, oktatással. Célunk, hogy ismét bevonjuk az erdészeti és természetvédelmi tárlatokat a park mindennapjaiba, amelyről már folynak is az egyeztetések. A jövőben olyan nagyszabású beruházást tervezünk, amely Csongrád megye legnagyobb tájvédelmi körzetéhez méltóan, széles körben mutatja be az erdészszakma tevékenységét.

Kertész Péter
igazgató, ÓNTE

Se hús, se hal...

„Bús düledékeiden, Husznak romvára megállék...”. Kölcsey örök becsú sorai jutnak ma is az eszembe, ha arra a több mint negyed évszázados erőfeszítésre, befektetett pénzeszegekre, munkára gondolok, amit az erdészeti ágazat az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark méltó megvalósulásába fektetett. Tiszta szívú lelkesedésből, haza- és szakmaszeretetből fakadóan.

Ahogy a költő írta, „a csarnok elomló oszlopi közt lebegő rémalak” intett felénk, amikor 2013 áprilisában *Dr. Göbölös Antal* és *Szabó Tibor József* társaságában, *Kertész Péter* az Emlékpark új igazgatójának meghívására, tényfeltáró terepbejáráson vettük szemügyre az erdészeti kiállítások romjait. Már ami megmaradt. Mert jó részének bizony, „kőd előttem, köd utánam”, egyszerűen nyoma veszett.

2011 óta kaptuk az aggasztó híreket az ópusztaszeri valóságról. Ennek fájó tényeit mutatta be 2013. szeptemberi lap-

számunkban megjelent „Eltűnt idő nyomában” című írásunk. 2014 szeptemberében ismét asztalhoz ültünk, az ÓNTE kezdeményezésére. Új fejlesztési tervekről, uniós pályázati forrásokról, az erdészeti kiállítások újjászületéséről, az Egyesületünkkel köthető konzorciumi partnerség lehetőségéről hallottunk. Akkor és ott azt kértük, hogy a tiszta lappal indulás érdekében az ÓNTE nézzen szembe önmagával és a magyar erdészekkel, egy az Erdészeti Lapokban publikált cikkanyag erejéig. Ennyi gesztust talán megérdemlünk, akkor is, ha a mostani vezetés csupán jogutódja a korábbiaknak.

Az írás némi tolófájások mellett, de megszületett. Az Olvasóra bízunk az értékelését. Nekünk az az érzésünk, nem teljesen olyan, mint amit reméltünk. Az is igaz, hogy a szembenézés a múlttal nem egy könnyű műfaj. De bizakodunk. Jól jelzi ezt, hogy erdészekhez híven, betartjuk, amit ígértünk. Szabó Tibor József segítségével átadtuk az Em-

Bús düledék...

lékparknak az egykori kiállítás dokumentációk másolatait. A folytatás továbbra sem rajtunk múlik.

Nagy László